

mand, jeg veed ikke Navnet paa ham, som gav Borgmester Larsen det gode Raad, at uagtet Kjøbenhavns Kommune ikke trængte til Penge, saa skulde dog Borgerne vedblive at være høiere Indkomststat. Det glæder mig, at Borgmesteren ikke fulgte det ærede Medlems gode Raad; han havde ogsaa været aldeles uberettiget til at gjøre det. — Jeg skal slutte med at sige, det viser sig, at hele Forhandlingen nu har antaget Karakteren af en Forhandling om personligt Mellemværende. Interessen af Forhandlingen er død for mig, hvis man skal anfse Finantsministerens Erklæring med Hensyn til Kompensation for en Skat, der er paalagt i Anledning af Krigen for at være hans sidste Ord i den Sag.

Finantsministeren (Gstrup): Det ærede Medlem nøder mig til at gjentage, hvad jeg iøvrigt har udtalt en Gang, det, at jeg aldrig har fordret fuld Kompensation. Denne Gang lykkedes det virkelig det ærede Medlem at fremkomme med noget for mig aldeles Splinternyt, og det var, at ethvert Spor af vore Krigsulykker fra 1864 var forsvundet. Jeg skulde dog mene, at man i ethvert Tilfælde var berettiget til at stille den Fordring for at erkjende, at Sporene vare forsvundne, at Landet idetmindste var i den Forsvarsstand, som det var før Krigen. Jeg tror ikke, at Noget her vil driste sig til at komme med den Paastand. Ugeoverfor det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 2den Valgkreds (S. Hage), som med fuld Ret har gjort opmærksom paa den Betydning, det har for os at være i livlig Handelsforbindelse med vore nærmeste Naboer, skal jeg kun fremhæve, at jeg ikke stønner rettere end, at den Betænkelse, det ærede Medlem havde med Hensyn til Virkningen af nogle Bestemmelser i det foreliggende Forslag, den uheldige Indflydelse, de efter hans Mening kunde faa paa Forbindelsen med vor østlige Nabo, maa forsvinde, naar man tilveiebringer, hvad der nu længe har været ønsket og gjentagne Gange foreslaaet: et Frilager i Kjøbenhavn, tilfrækkeligt stort til at udfylde sin Opgave. Jeg udtaler kun dette, fordi jeg gjerne vil benytte Leiligheden til at anbefale dette forholdsvis lille Forslag om Tilveiebringelsen af et Frilager i Kjøbenhavn til Thingets særlige Opmærksomhed. Jeg har ikke hørt Noget om dette Forslags Skjæbne, siden det for saa og saa mange Maaneder siden blev bragt ind her i Thinget og efter 1ste Behandling gik til et Udvalg. Men jeg vilde ret meget ønske, at dette Spørgsmaal om Frilager maa blive skjænket Thingets Opmærksomhed sammen med dette Forslag. Jeg er overbevist om,

at de fortræffelig ville kunne gaa Haand i Haand med hinanden, og jeg er overbevist om, at de enkelte Betænkelseheder, der kunne reises mod Loldrevisionsforslaget af Hensyn til vor Handelsforbindelse østpaa, vilde fjernes, naar Frilagerinstitutionen eller rettere, naar Loven om Frilageret førtes igjennem.

Første Viceformand (Høgsbro): Det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber) har begjæret Ordet. Saa fremt Thinget giver sit Samtykke dertil, vil det ærede Medlem faae Ordet. (Ophold.) Det ærede Medlem har Ordet.

Tauber: Det er kun nogle Bemærkninger, jeg ønsker at gjøre til den høitærede Finantsminister efter hans Udtalelse idag samt til et Par af de ærede foregaaende Talere, og jeg skal ikke opholde Thinget længe med denne Sag, fordi jeg antager, at den i det Væsentlige nu er uddebatteret. Jeg skylder den høitærede Minister et Par paa hans Bemærkninger til mig, hvori han sagde, at Folkethingets Fordringer havde været stigende med Hensyn til Loldrevisionen, medens jeg havde paastaet det Modsatte. Den høitærede Minister ansørte, at i 1872 var Folkethingets Fordring en Medsættelse paa $3\frac{1}{2}$ Million Kr., men deraf maatte drages 1,200,000 Kr., hvormed Brændevinsafgiften var forøget. Med Hensyn til dette Punkt, for at dvæle ved det først, skal jeg minde om, at til den Afsettelse, som Brændevinsloven fik i 1872 her i Thinget, gav det nuværende Flertal ikke sin Stemme; den afveg fra det Standpunkt, som det nuværende Flertal dengang indtog og bestandig har fastholdt. For vort Bedkommende have vi stadig slaæet en Streg over den Kompensation, som da bødtes, den have vi aldrig været villige til at yde. Vort Forslag gik den Gang ud paa en Medsættelse af 3—4 Millioner Kr., men det var i 1872. Naar dette Thing i 1875 vedtog en Medsættelse af 5 Millioner uden nogen Kompensation, svarede det i det Væsentlige til det, som Thinget vedtog i 1872, naar vi nemlig tage Hensyn til den Forøgelse, som i Mellemtiden havde fundet Sted af Loldindtægterne, der beløb sig omtrent til 4 Millioner Kr. I 1880 fremkom der fra 2 Medlemmer et Forslag, hvorefter Medsættelsen vilde blive noget over 5 Millioner Kr. paa Loldloven, men deraf skulde mellem 1 og 2 Millioner Kr. dækkes ved andre Skattelove paa Brændevin og Ol, saa at den samlede Medsættelse vilde blive $3\frac{1}{4}$ Million Kr., svarende til Krigsskattens Beløb. Dette Forslag kom ikke til Behandling her i Thinget, og jeg maa tilføie, at de to Medlemmer,